

ZASADY PRZYGOTOWANIA TEKSTÓW DO DRUKU W WYDAWNICTWIE TYNIEC ORAZ HOMINI

I. Pisownia

A. TEKST PODSTAWOWY

- Tekst winien być wyjustowany. Należy zachować margines w ustawieniu domyślnym z każdej strony.
- Pismo Święte zapisujemy zawsze prosto, całymi wyrazami używając dużego **Ś**, podobnie jak „Duch Święty” oraz „Trójca Święta”.
- Wielką literą piszemy zaimki odnoszące się do osób Trójcy Świętej: Jego, Nim, Go itd.
- Przed imionami świętych dodajemy określenie **św.** (przed imieniem świętego podajemy małą literą, chyba że jest on na początku zdania). Cały wyraz „święty” zostawiamy tylko, gdy jest to pierwszy wyraz nowego zdania lub akapitu.
- Nazwy takie jak „ojciec”, „ksiądz” czy „siostra” konsekwentnie skracamy do **o.**, **ks.** i **s.**, przy czym skrótów piszemy małą literą – chyba że są one na początku zdania. Cały wyraz „ojciec” lub „ksiądz” zostawiamy tylko, gdy jest to pierwszy wyraz nowego zdania lub akapitu.
- W tekście podstawowym tytuły książek, artykułów, tytuły dzieł zbiorowych, w których znajdują się cytowane prace, jak również tytuły rozdziałów, piszemy *kursywą*. Tytuły czasopism prosto w cudzysłowie.
- Tytuły domyślne lub utarte określenia tytułowe – dużą literą bez wyróżnień, np. Pismo Święte, Konstytucja 3 Maja.
- W tekstach rezerwujemy zapis *Reguła* dla *Reguły* św. Benedykta. W pozostałych przypadkach pisze się reguła/y św. Bazylego itp.
- Jeżeli jakiś tekst ma być wyróżniony, dla emfazy stosujemy w tym celu rozstrzelenie (zwykle 3 pkt). Unikamy stosowania podkreślenia. Pogrubienie stosujemy rzadko, ponieważ służy ono głównie do wyróżniania tytułów rozdziałów i podrozdziałów.

B. PISOWNIA TERMINÓW LITURGICZNYCH

Należy trzymać się wskazań zawartych w instrukcji bpa S. Cichego podanej w osobnym załączniku.

C. PISOWNIA IMION, NAZWISK I INNYCH WYRAŻEŃ OKREŚLAJĄCYCH OSOBY

- Stosujemy oryginalną pisownię imion i nazwisk w ojczystym języku osób wzmiankowanych, ewentualnie stosujemy transkrypcję z formą transliterowaną, w mianowniku, w nawiasie np. Szewczenko (Ševcenko). Powyższe nie dotyczy osób, co do których utarła się już spolszczona pisownia (np. Cyceron, Szekspir, Waszyngton, Wolter itd.); w brzmieniu polskim podaje się zawsze imiona papieży, królów, cesarzy. W wypadku spolonizowanych cudzoziemców można stosować formę polską. Imiona ze źródeł greckich generalnie podaje się w formie zgrecyzowanej,

np.: Eutymios, Teognios, chyba że chodzi o powszechnie znaną postać, np. Nestoriusz lub Atanazy.

- Przy spolszczaniu nazw: jeśli funkcjonuje w języku polskim utrwalona już forma, to należy się jej trzymać, np.: Trewir, Paryż, Rzym, Londyn, Nowy Jork. W pozostałych przypadkach (chodzi głównie o nazwy miejscowe) należy trzymać się formy w brzmieniu oryginalnym, np.: Saint-Martin-des-Champs, Saint-Benoît-sur-Loire.
- Przy imionach postaci historycznych z okresu średniowiecza, oddaje się przyimki: ‘de’, ‘de la’, ‘von’ jako „z” i zachowuje oryginalną formę przydawki odmiejscowej, używaną wówczas przez daną osobę/rodzinę jako określenie pochodzenia – Pons z Melgueil, Bertrand z Colombier). W okresie nowożytnym, zwykle od połowy XV w., zachowuje się oryginalną pisownię imion i nazwisk (Claude de Guise czy Emmanuel-Théodose de La Tour d’Auvergne). Z wyjątkiem tych postaci, których zapis jest już powszechnie przyjęty.
- Imiona osób po raz pierwszy wzmiankowanych w tekście lub narracyjnym fragmencie przypisu powinny być przytoczone w pełnym brzmieniu. W innych przypadkach podaje się inicjały imion i nazwisko lub – zwłaszcza w odniesieniu do postaci znanych albo często wymienianych w tekście – tylko nazwisko, np. Kościuszko, Mickiewicz. W opisach bibliograficznych i archiwalnych zawsze należy uwzględniać jedynie inicjały imion i nazwisko.
- Nazwiska niepolskie konsekwentnie odmieniamy (istnieją odrębne zasady odmiany nazwisk włoskich, węgierskich, japońskich, anglosaskich; reszta jest regulowana podobnymi zasadami). Gdy mamy do czynienia z postacią posiadającą określony tytuł, można zrezygnować z odmiany nazwiska, gdy odmieniamy tytuł, np. hrabiego Casarolli, ale Luigiego Casarollego. W uzusie przyjęło się pewnych nazwisk nie odmieniać, np. Napoleona Bonaparte.

D. CYTATY

- Krótsze dosłowne cytaty z Pisma Świętego w tekście podstawowym piszemy *kursywą*, bez cudzysłowu podając w przypisie siglum biblijne zgodnie ze skrótami podanymi w Biblii Tysiąclecia. Np.:

I powiedział do uczniów: *To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali*¹.

¹J 15,12.

- W tekstach o charakterze popularyzatorskim bądź popularno-naukowym można, w przypadku krótszych cytatów biblijnych, podać siglum biblijne w nawiasie bezpośrednio po cytacie, np.: *To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali* (J 15,12).
- Dłuższe cytaty dosłowne wyróżnione są wcięciem i najczęściej czcionką mniejszą o jeden punkt od tekstu podstawowego. Podajemy je czcionką prostą, dodając w przypisie siglum biblijne. Np.:

W psalmie czytamy:

Liście jego nie więdną,
a wszystko, co czyni, jest udane¹.

¹ Ps 1,1–5.

- Cytaty z Pisma Świętego, ale o innym brzmieniu niż w Biblii Tysiąclecia, podajemy pismem prostym w cudzysłowie i opatrujemy przypisem ze słowem **Por.** Np.:

Napominał nas: „Nie skłamiesz słowem w swej modlitwie”¹.

¹ Por. Koh 5,1.

- Wszystkie pozostałe cytowane teksty podajemy w cudzysłowie zamieszczając w przypisie źródło. Krótkie cytaty (nie więcej niż 120 znaków) mogą być w ciągu narracji, w podwójnym cudzysłowie; cytaty dłuższe winny być wyodrębnione (jak wyżej). Np.:

Autor pisze we wstępie: „[faryzeuszom] nie podobała się ani pustelnia, ani post Jana”¹².

¹² Św. HIERONIM, *Vita Sancti Hilarionis* 1,6–8.

- Cytaty z *Reguły* św. Benedykta podajemy w cudzysłowie. W tekstach po cytacie podajemy w nawiasie siglum: **RB** nr rozdziału, przecinek i bez spacji nr wiersza (np. RB 7,19).
- Kursywą winny być oznaczone wszelkie zwroty obcojęzyczne użyte w tekście polskim. Oczywiście w przypadku cytowania tekstu obcojęzycznego nie używamy kursywy.
- W przypadku krótkich cytatów obcojęzycznych umieszczamy w tekście głównym tekst oryginalny i polski przekład (w nawiasie) „O Scarpia, muori dannato!” („O Scarpio, umrzyj potępiony!”).
- Dłuższe fragmenty cytatów źródłowych w tekście podaje się w zasadzie w tłumaczeniu (dopuszcza się również w oryginale); w przypisach zaś zawsze w języku oryginału.
- Cytowanych fragmentów źródłowych nie poprzedzamy i nie kończymy wielokropkiem.
- Wszelkie dodatki autora, wynikające np. z wkomponowania cytatu w tekst narracji autorskiej, muszą być wskazane przez użycie nawiasów kwadratowych, np.: [to jest dodatek autora pracy], skróty w cytacie dokonane przez autora pracy oznaczamy [...].
- Brak nazwiska tłumacza oznacza, że jest nim autor pracy.

E. DATY

- Daty w tekście głównym:
 - miesiąc słownie, np.: 5 marca 1910 r.;
 - przy różnych stylach (kalendarzach): 10/20 maja 1589 r., ale 27 II/11 III 1896 r.;
 - okresy od do: np.: 1–10 maja 1900 r., ale 1 maja – 10 czerwca 1900 r.;
 - w datach wtrąconych w nawiasie miesiąc podaje się liczbą rzymską i nie stosuje się skrótu r. na końcu, np.: (1 V 1826).
- Daty w przypisach:

- miesiąc liczbą rzymską, np. 5 III 1900 (nie dotyczy cytatów i fragmentów narracyjnych);
- w razie braku daty dziennej miesiąc zawsze słownie, np. w marcu 1825 r.
- Pisownia określeń „wiek”, „rok”:
 - przed – rozwinięte, np.: w wieku XVI, w roku 1928;
 - po – skrócone, np.: w XVI w., w 1928 r.
- W określeniach typu „w drugiej połowie”, „lata osiemdziesiąte” nie używa się cyfr.
- Liczebniki:
 - zapis cyfrowy z oddzielaniem spacją rzędów wielkości, np. 1234, 11 456, 234 567;
 - zapis cyfrowy z zastosowaniem skrótów: tys., mln, mld, np. 2 tys., 5 mln, 10 mld.

F. PRZYPISY

- Przypisy są numerowane ciągle w obrębie danego rozdziału, nie zaś całej książki. Wszystkie przypisy są przypisami dolnymi, tzn. pojawiają się na dole każdej strony, oddzielone standardowym separatorem.
- Należy rozróżniać pomiędzy „zobacz” oraz „porównaj”. „Zob.” odsyła do innego tekstu, w którym znajdują się informacje na zasygnalizowany temat; „por.” wskazuje na to, że ktoś podobnie interpretuje dany fakt lub wyraża zbliżone lub odmienne poglądy.
- Każdy przypis jest co najmniej zdaniem lub wypowiedzeniem. Stąd zawsze rozpoczynamy go wielką literą, a kończymy kropką lub innym zamykającym znakiem interpunkcyjnym.

G. TABELI I ILUSTRACJE

- Wszystkie ilustracje, przykłady, wykresy i tabele powinny być podpisane i ponumerowane. Przed bibliografią umieszczamy ich spis, pamiętając (w przypadku ilustracji i zapożyczonych przykładów, wykresów i tabel) o podaniu źródła, z którego zostały przedrukowane. W tekście zawsze stosujemy odsyłacz: (zob. il. 5 / zob. przykł. 5 / zob. tab. 5).

II. Skróty

A. STOSOWANIE SKRÓTÓW

a. Skróty tytułów dzieł

- Sigla biblijne należy podawać według wykazu przyjętego w Biblii Tysiąclecia. W tych siglach nie stosuje się kropek. Przy podawaniu odniesień do psalmów, w części stosuje się podwójną numerację, najpierw psalterza hebrajskiego, następnie – w nawiasie okrągłym i bez spacji – według Wulgaty, np.: Ps 91(90),1. W siglach biblijnych po przecinkach (i kropkach) nie ma spacji.
- Przy kilkukrotnym cytowaniu tego samego tytułu, używamy dwóch rodzajów skrótów:

- Przy pierwszym wystąpieniu podajemy pełny opis bibliograficzny. Przy wszystkich następnych wystąpieniach: inicjały imion z kropkami, nazwisko kapitalikami, przecinek, Pierwsze słowo (lub słowa) tytułu kursywą, przecinek, odpowiednie numery stron ze skrótem s.
- W przypisach przy pierwszym cytowaniu tekstu źródłowego podaje się pełny opis, o ile nie jest on uwzględniony w wykazie skrótów.
- Przy kolejnym natomiast cytowaniu podajemy jedynie samo dzieło z odniesieniem do cytowanego miejsca, a w nawiasie skrót wydawnictwa źródłowego, nr tomu i stronę/kolumnę.
- W cytowanych tekstach źródłowych po tytule podaje się bezpośrednio po spacji a bez przecinka numer rozdziału/paragrafu i/lub wersu, np.: WERGILIUSZ, *Georgiki* III,139.
- W przypisach konsekwentnie stosujemy polskie skróty odsyłające tzn.: **por.**, **por. także**, **zob.**, **tamże**, które piszemy małą literą. Nie stosujemy skrótów łacińskich jak: op. cit., loc. cit., idem, ibidem. Można natomiast stosować: *passim*.
- Jeśli w dwóch lub więcej następujących bezpośrednio po sobie cytatach dajemy tę samą pozycję, używamy słowa „Tamże”, czyli również na tej samej stronie. Gdy strona jest inna: Tamże, s. 156. Nie stosuje się w opisach dz. cyt. Np.:

Św. GRZEGORZ WIELKI, *Homilie na Ewangelie* II,27.1, przekł. W. SZOŁDRSKI, PSP 3, 1969, s. 187.

Św. GRZEGORZ WIELKI, *Homilie na Ewangelie* II,27.3 (PSP 3, s. 187).

Tamże, II,29.1 (PSP 3, s. 188).

HORACY, *Sztuka poetycka* 139, [w:] TEGOŹ, *Dzieła wszystkie. Pieśni. Pieśń wieku. Jamby. Gawędy. Listy. Sztuka poetycka*, przekł., wstęp i koment. A. LAM, Warszawa 19962, s. 242.

HORACY, *Sztuka poetycka* 140, [w:] TEGOŹ, *Dzieła wszystkie*, s. 242.

Św. AUGUSTYN, *O świętym dziewictwie* XXVIII, [w:] TEGOŹ, *Pisma monastyczne*, przekł. P. NEHRING i in., wstęp i oprac. P. NEHRING, *ŻrMon* 27, 20072, s. 302–304.

Św. AUGUSTYN, *O świętym dziewictwie* XXVIII (*ŻrMon* 27, s. 302–304).

J.F. ANGRER, *Mönchtum und Seelsorge dargestellt an der Historia Monachorum*, Berlin 1995, s. 16–21.

G. BUNGE, *Gliniane naczynia*, s. 46.

Autor pisze we wstępie: „[faryzeuszom] nie podobała się ani pustelnia, ani post Jana”¹². Po czym dodaje, że preferowali oni rozwiązania wskazane przez Tomasza¹³.

¹² Św. HIERONIM, *Vita Sancti Hilarionis* 1,6–8.

¹³ Tamże, 1,9.

b. Skróty tytułów czasopism

- Wykaz podstawowych skrótów znajduje się w załączniku do niniejszej instrukcji.

c. Skróty nazwisk autorów

- Stosuje się następujące skróty nazwisk autorów: „TENŹE”, „TAŹ”, „TEGOŹ”, „TEJŹE”.

B. ZESTAWIENIE WYKAZU SKRÓTÓW:

Elementy opisu w zestawieniu skrótów:

- Zastosowany skrót
- Przesunięcie do punktu tabulacji
- Autor lub redaktor zapisany kapitalikami i zakończony przecinkiem
- Tytuł dzieła zapisany kursywą i zakończony przecinkiem
- Miejsce wydania bez żadnego wyróżnienia
- Rok (lub lata) wydania bez żadnego wyróżnienia
- Przed nazwiskiem redaktora daje się odpowiedni skrót w formie skróconej i ujednoliconej: **red.**, **oprac.**, **wyd.** (nie pod red.); nie stosuje się zapisu obcojęzycznego: /ed. by/ eds/ ed./ a cura di/ hrsg. von itd. Np.:

ABoll „Analecta Bollandiana”, Bruxelles 1882–

JL *Regesta pontificum Romanorum*, wyd. P. JAFFÉ, S. LÖWENFELD, Leipzig 1885–1888.

Hier. ŚW. HIERONIM, *Vita Sancti Hilarionis*, [w:] *Vite dei Sancti*, wyd. A.A.R. BASTIAENSEN, Milano 1974 (Fondazione Lorenzo Valla).

III. Bibliografia i przypisy bibliograficzne

A. ELEMENTY WSPÓLNE

- Pozycja imienia i nazwiska autora zależy od układu bibliografii, czyli przy układzie alfabetycznym nazwisko jest na pierwszym miejscu. W przypadku publikacji mającej kilku autorów w bibliografii podaje się na pierwszym miejscu nazwisko pierwszego autora i sigła imienia, kolejnego zaś siglum imienia i nazwisko, np.: LA ROCCA C., L. PROVERO, *The dead and their gifts. The will of Eberhard, count of Friuli, and his wife Gisela, daughter of Louis the Pious (863–864)*, [w:] *Rituals of Power. From Late Antiquity to the Early Middle Ages*, red. F. THEUWS, J.L. NELSON, Leiden 2000, s. 225–280.
- Strony/kolumny/karty podawane są numerami poprzedzonymi skrótem **s./kol./k.**
- Pomiędzy numerami stron powinna znajdować się bez spacji półpauza – (w komputerze kod 0150) a nie pauza — ani dywiz - (**zob. niżej**).
- Podwójne miejsca wydania podajemy ze spacjami wstawiając półpauzę bez spacji, np.: Łódź–Poznań.
- Literowe oznaczenia akapitów w niektórych wydawnictwach źródłowych podaje po numerze s./kol./k. bez spacji, np.: Feliks IV, *Ep.* 1 (PL 65, kol. 20B–21C).
- Przy opisach prac zbiorowych nie podajemy tłumaczy, autorów wstępów, posłowi itp.; wymienieni są tylko główni redaktorzy.
- Jeżeli pozycja jest czasopismem albo w dalszym ciągu wydawaną serią, po roku wydania pierwszego tomu dajemy półpauzę (patrz przykłady powyżej).

- Nazwy wydawnictw źródłowych i monograficznych umieszczamy w nawiasie po miejscu wydania, prosto, bez cudzysłowów, przecinkiem oddzielając nr tomu pisany konsekwentnie cyframi arabskimi, np.:

Consuetudines Benedictinae Variarum (saec. XI – saec. XIV), wyd. K. HALLINGER, Siegburg 1975 (Corpus Consuetudinum Monasticarum, 6).

- Nazwy wydawnictw źródłowych i monograficznych, które objęte są wykazem skrótów umieszczamy po tytule, przed rokiem wydania; opuszcza się wówczas miejsce wydania, np.:

Statuta Petri Venerabilis, wyd. G. CONSTABLE, CCM 6, 1975.

- W przypisach i bibliografii imiona i nazwiska autorów podajemy kapitalikami w następujący sposób: Inicjały imion z kropkami bez spacji w środku, spacja nazwisko przecinek. Np.:

J.F. ANGRER, *Mönchtum und Seelsorge dargestellt an der Historia Monachorum*.

- Jeśli jest dwóch autorów lub redaktorów, podajemy ich nazwiska po przecinku (P. Andrzejewski, B. Mysińska); jeśli są dwa miejsca wydania, stosujemy myślnik (Warszawa–Kraków); jeśli jest więcej autorów czy redaktorów niż dwóch, podajemy pierwszego i wpisujemy: **i in.** Jeśli jest więcej miejsc wydania, podajemy tylko dwa. Np.:

P. VON MOOS, D. MISONNE, *Le vêtement identificateur: l'habit fait-il ou ne fait-il pas le moine?*, [w:] *Le corps et sa parure. The Body and its Adornment*, red. TH. BRERO i in., Firenze–Milano 2007 (Micrologus, 15), s. 41–60.

B. KSIĄŻKI

a. Jednotomowe

- Publikacje jednotomowe opisujemy w następujący sposób:

[INICJAŁY IMION I NAZWISKO AUTORA], [Tytuł dzieła], [Miejsce wydania] [Rok wydania]. Np.:

BIANCHI E., *Vite e regole di S.Pacomio*, Bose 1981.

b. Wielotomowe

- Publikacje wielotomowe posiadające osobne tytuły dla poszczególnych tomów opisujemy w następujący sposób:

[INICJAŁY IMION I NAZWISKO AUTORA], [Tytuł tomu], [nr tomu], [w:] [Tytuł całego dzieła], [ewentualne red./oprac./wyd.], [Miejsce wydania] [Rok wydania], [strony w całym dziele].

- Publikacje wielotomowe nie posiadające osobnych tytułów poszczególnych tomów opisujemy w następujący sposób:

[INICJAŁY IMION I NAZWISKO AUTORA], [Tytuł dzieła], [t.] [Nr tomu cyframi arabskimi bez względu na to jakimi jest zapisany w oryginale], [Miejsce wydania] [Rok wydania], [strony w całym dziele]. Np.:

G. GRÜTZMACHER, *Hieronymus*, t. 1, Leipzig 1901, s. 100–103.

c. Artykuły ze słowników

- Cytowanie artykułów ze słowników jest podobne do cytowania artykułów z czasopism: hasło jest kursywą, skrót słownika jest pismem prostym a numer (lub oznaczenie) tomu słownika cyfrą arabską. Np.:

BARDY G., *Apatheia*, DSAM 1 (1937), kol./s. 727–746.

C. ARTYKUŁY Z CZASOPISM

- Artykuły z czasopism opisujemy w następujący sposób: [INICJAŁY IMION I NAZWISKO AUTORA], [Tytuł artykułu], [Tytuł lub skrót tytułu czasopisma] [Rok lub tom czasopisma] (ewent. [Rocznik]), [strony w czasopiśmie]. Np.:

P. SZZANIECKI, *Andrzej z Kokorzyna, rektor Akademii Jagiellońskiej, Wielkopolanin*, „Przewodnik Katolicki” 54 (1964), s. 158.

P. SZZANIECKI, *Wypominki jako jeden z postulatów ruchu liturgicznego*, „Ateneum Kapłańskie” 56[67]/6 (1964), s. 367–377.

- Jeżeli w ramach rocznika lub tomu jest jeszcze podział na zeszyty, woluminy itp., to podaje się je bezpośrednio po numerze tomu. Np.:

J.S. PASIERB, *Msza w Polsce*, „Tygodnik Powszechny” 22/8 (1968), s. 5.

D. UKŁAD BIBLIOGRAFII

a. Część alfabetyczna

- Nazwisko autora, kapitalikami
- Spacja
- Inicjał imienia kropka [bez Spacji Inicjał imienia kropka]
- Przecinek Spacja
- Tytuł dzieła
- Przecinek Spacja
- Pełny tytuł czasopisma lub serii/Skrócony tytuł czasopisma lub serii/Skrót tytułu czasopisma lub serii
- Miejsce wydania książki/pracy zbiorowej
- Spacja
- Numer czasopisma
- Spacja
- Rok wydania czasopisma w nawiasie okrągłym
- Przecinek
- Spacja
- Numery stron w czasopiśmie
- Kropka bez spacji wiodącej

Np.:

G. STEEGE, *Weg und Wort der Väter*, Graz 1963.

C.M. BATLLE, *Due versions medievals catalanes d'apoftegmes*, StMon 18 (1976), s. 55–66.

E. ŹRÓDŁA ELEKTRONICZNE

- Materiały z Internetu, jeśli są to teksty autorskie, należy umieszczać w ramach ogólnego przypisu, podając oprócz nazwiska i imienia (bądź inicjału imienia) autora oraz tytułu, datę (jeśli podana), jeżeli to artykuł w czasopiśmie – także jego tytuł i nr (wg zasad wyżej opisanych) oraz adres internetowy i w nawiasie datę ostatniego korzystania (w postaci przykładowego zapisu – dostęp: 20 II 2009). Natomiast w przypadku powoływania się na strony internetowe, a nie na autorskie opracowania, podajemy jedynie ich adresy. Przy każdym adresie zapisujemy w nawiasie datę ostatniego korzystania. Np.:

G. TOSSER, *György Kurtág. Parcours de l'œuvre*, <http://brahms.ircam.fr/composers/composer/1957/workcourse/> (dostęp: 15 III 2010).

F. WYRÓŻNIENIA

a. Autorzy:

- Imię i nazwisko: KAPITALIKAMI
- Skrót „Tenże”, „Taż”, „Tegoż”, „Tejże”: KAPITALIKAMI

b. Tytuły:

- Dzieł i prac zbiorowych: *Kursywą*
- Pełne tytuły czasopism: Pismem prostym w cudzysłowie
- Tytuły serii oraz skróty tytułów czasopism i serii: Pismem prostym bez cudzysłowu

IV. Przypisy, kropki, ukośniki i cudzysłowy

- Przyjęta została następująca kolejność znaków:
 - ””. Cudzysłów Kropka
 - ”¹”. Cudzysłów Przypis Kropka
 - ?””, Znak zapytania Cudzysłów Przecinek
- Jeśli cytowany fragment kończy się znakiem zapytania bądź wykrzyknikiem, po którym następuje odsyłacz przypisu to wówczas po przypisie NIE opuszcza się kropki, np.:
„O bogowie, cóż to była za noc!”¹. Mówiąc to...
- Pojedynczy cudzysłów, tzw. językoznawczy („łapki”), stosujemy wówczas, gdy chcemy oddać znaczenie słowa obcego, np.: *pietas* – ‘pobożność, bogobojność’.
- Cudzysłów podwójny stosujemy do oznaczenia bezpośredniego cytatu. Należy zwrócić uwagę na to, że po zakończeniu cytatu, zamknięciu go cudzysłowem, zaopatrzeniu w odsyłacz do przypisu musi nastąpić kropka (ewentualnie przecinek). Np.: „To jest dłuższy cytat tekstu, który w oryginale kończy się kropką”. Uwaga: przed zamknięciem cudzysłowu eliminacji ulega kropka lub przecinek, pozostaje natomiast znak zapytania, wykrzyknik, np. „O bogowie, cóż to była za noc!”.
- Przyjęta została następująca kolejność cudzysłówów: „, » , ’ « ”.
- Wszelkie przypisy dodawane w czasie redakcji książki opatrujemy adnotacją (– przyp. red./tłum.).

- Po znaku interpunkcyjnym zawsze jest spacja (tzn. po kropce, przecinku, średniku itd.). Nie ma spacji między nawiasem otwierającym a tekstem.
- Stosowanie ukośnika („slesza”/slasha): w obrębie dwóch wyrazów nie okalamy go spacjami („w marcu/kwietniu”); w obrębie wierszy owszem (istotne przy cytowaniu – chodzi o krótkie cytaty! – tekstów wierszowanych w korpusie: „Znów wędrujemy ciepłym krajem, / Malachitową łąką morza”).
- Należy odróżnić myślnik, tj. –, od łącznika, tj. -. W pierwszym przypadku **myślnik** (oddzielony z obu stron spacją) rozdziela części zdania lub wtręty („stanowi on – zdaniem wielu autorów – pierwsze tego rodzaju dzieło...”), albo też zastępuje domyślny czasownik („Piotr kupił nowy samochód, Marek zaś – dom z ogrodem”). Myślnik bez spacji stosujemy też przy zapisie przedziałów liczbowych i czasowych, np.: s. 23–24, ambitus c^1-h^2 , w taktach 51–53, lata 1997–1999. Stosujemy go bez spacji przy dwóch miejscach wydania, np.: Warszawa–Kraków. Natomiast **łącznika** nierozdzielającego (dywizu) używamy zawsze bez spacji, w przypadkach analogicznych do poniższych:

Kowalska-Nowak, Kraków-Podgórze, struktura 12-dźwiękowa, dwu- lub trzydźwiękowe, wspólnie z IRCAM-em, tonacja D-dur, teoretyczno-muzyczne, flaga biało-czerwona.